

saae sig derpaa omkring i dyb Forundring og sagde endelig:

„Jeg har det godt.“

„Men hvorfor raaber du da saadan? . . . Har du drømt noget slemt? Eller gør det ondt noget Sted?“

Han syntes ikke at høre hende. Hans Øjne voksede sig underligt store og stirrede ret frem med et Udtryk af levende Optagethed blandet med Bestyrtelse.

„Mo'er!“ sagde han.

„Ja, hvad er der, min Dreng? Du gør mig saa forskrækket.“

„Der er kommen en Flue ind i mit Hoved.“

„Som du snakker, Barn! Det er noget, du har drømt, kan du nok forstaa. Læg dig nu roligt ned og sov, saa gaar det nok over.“

„Nej, det er virkelig sandt . . . Jeg kan mærke den hele Tiden. Den kan vist ikke komme ud, Mo'er.“

Ved de sidste Ord fortrak hans Ansigt sig, og efter en kort Kamp med Stoltheden kastede han sig i Angst ind til Moderen og begyndte at græde. Hun klappede ham beroligende paa Haaret; og med sin sædvanlige Godmodighed tørrede han da ogsaa snart sine Øjne og puttede sig ned under Dynen. Med et lille Suk lagde han bægge Hænderne under Kinden og faldt et Øjeblik efter isøvn.

Men Hansine blev staaende ved Sengen. Drengens Ord og besynderlige Adfærd havde gjort hende for Alvor ængstelig; hun vidste ikke, hvad hun skulde tro. Og som hun nu stod og betragtede ham ved Lysskæret fra Natlampen, tog hun et Løfte af sig selv. Hun vilde nu ikke tøve længer med at faa Klarhed over Drengens Tilstand. Endnu samme Aften vilde hun tale alvorligt med Emanuel derom, og hun vilde denne Gang ikke give tabt, før Doktoren var bleven hentet og hans Mening hørt.